

Luca Anna

LENYOMATOK

Figyeld, a füstben ott úsznak a lelkek.
A füst valóságos, és nyoma van.
Lenyomatunk lebeg a levegőben
lassan, lélegzettelen, hangtalan:
Mint üvegszobor, a levegő falára
feszül ittlétünk múltó szarkofága.

Ami fehér volt, az fehér marad.
A macska hosszú ugrásának íve
lendületes kínai tusvonal;
ecsetvonás a végtelen időbe.
És milliárd madár helye a fákon:
negatív testek az üres világon.

Fák nyomai a *másik* fák helyén.
Óceán nyoma mérföldnyire felettünk.
A leölt hús, learatott növény,
a levegő, amit beszívtunk/megettünk,
Isten jegyzőkönyvében ott marad:
x-dimenziós valóság-darab

a világegyetem winchesterébe írva.
A mindenség memóriája ép:
ha úgy dönt Isten, hogy egyszer lehívja,
újra-írja a maga idejét
csillagrendszer, búzaszem vagy tojás:
És megkezdődik a feltámadás.

László Noémi

CREDO

Pimasz vagyok, a biztonság
szívemnek mit sem ér, nem
érdekel, hogy lesz-e még
menedék, bor, kenyér,

nem izgat, csak a por, ahogy
felszál bokáig, térdig,
leülepszik a kézfejen,
kóválygok benne részegen
az úttól, és nem értik,

mi tartja össze életem az ég
alatt a réten, ver az eső, és
nem zavar, hogy egy bizonyos
szerződésben semmi részem;

elalszom éjfél tájban és sok
évem elrepül, jelentéktelen
dolgokon gondolkodom, cseppet
sem szégyellem.

RÖVID VERS A GONDOLKODÁSRÓL

Nem értem, miért venném komolyan.
Nyolcezer-hétszáz napja élek, nem
tudom, hogyan.

A díszlet változik, alatta ugyanaz
a város. A jóérzésem gyakran
a semmivel határos.

Van néhány válaszom, de hiányzik
a kérdés. Időnként megszököm. Ilyenkor
nagy bennem az egytetérés,

mert olyan mindegy, mit mire
cserélek. Tudom, hogy
félek.